

Dag 17 – donderdag 16 februari

Om 6.15 uur kwam er met veel lawaai, fluitend en zingend een groep schoolkinderen langs mijn raam, want daar loopt een pad. De schoolbel ging om 6.45 uur!! En om 7.05: wie waren daar? Aapjes, herkende ik meteen, met hun gejabber, geklets en hun gechuckchuck. Helemaal nieuw: die waren in mijn tijd alleen maar in de heuvels, niet op ziekenhuisgrond! Maar nu de heuvels achter deze gebouwen bijna helemaal kaal zijn omdat er overal gebouwd en gekapt is, - wat wel niet mocht, maar wie houdt het tegen? -, hebben ze klaarblijkelijk hier in deze groene oase hun plek gevonden. Want wat is het groen hier na alle jaarlijkse boomplantsessies!

Om 7.30 uur aan tafel met Beatrice, Moses, Nellie en Eugenie, dochter van de mij bekende vroegere patient-attendant (een soort hulpverpleegster) Josephine. Die Eugenie was toen 2 jaar oud!

Na tafel werd ik teruggestuurd naar bed. Ook Beatrice zelf had nog meer rust nodig na die ongelooflijke krachttoer de avond ervoor. Niet dat ze daar een woord over zal zeggen.

Nu zit ik na mijn korte goede rust heerlijk buiten te schrijven, luisterend naar de vogelgeluiden, genietend van de bloeiende paarse jacarandas en rode Flame of the East of Kaffirbomen?? Alles is groen en fris. Ik herken niets meer van waar ik zit. Ik geniet gewoon en de rest komt later wel.

Op bezoek naar Marianna's vroegere project. Met de auto. Te ver voor mij nu om te lopen. Eenmaal weer op de weg, kan je pas goed zien hoe moeilijk de kerk en het ziekenhuis te bereiken zijn. Bergen zand zijn er deze morgen weer neergegoid. Hopen ze dat er nog iets fatsoenlijks te maken valt vóór februari 25 als er een paar duizend bezoekers verwacht worden voor de priesterwijding?

Het Nangina Social Project. Allemachtig, wat een groot project is dat geworden! In het kantoor ontmoeten we de Indiase Zr. Nirmala, maatschappelijk werker, opvolger van Marianna. Ze was er nog maar een half jaar. Een plezierig iemand. Samen met Mary, een klein en pittig ding, kregen we de rondleiding langs de vele gebouwen met al zijn diverse aspecten. Er was zelfs een huizenproject voor verhuur om een permanente bron van inkomsten te hebben om de kosten van al deze activiteiten te dekken.

Ik maakte een foto van de waterpomp. Rondom deze pomp is dit project tot stand gekomen! Marianna had in de jaren ervoor tijdens haar wandelingen over dit uitgestrekte stuk droge lava grond een plekje ontdekt van zo'n 30 x 30 cm dat steeds groen bleef. Dáár moet je een proefboring doen, want daar móét water in de grond zitten. En het was zo!!

Joseph, zoon van Imelda, onze vroegere kokkin, ging met ons mee naar de trainingschool en alle gebouwen die daar bij hoorden. Het is een 2-jarige diploma training voor naaien, timmeren, lassen, automonteur.

De streek heeft dit soort mensen hard nodig en met dit diploma kunnen jonge mensen hier een toekomst hebben zonder dat er een uittocht naar Nairobi gaat plaatsvinden waar toch geen werk is.

Ik gaf alle brieven af die ik meegekregen had van Marianna in Nederland en van de dingen die zij nog kende heb ik foto's gemaakt.

Vervolgens terug met de auto en we zetten Nirmala af bij haar huis: ons vroegere huis! Ook dat herkende ik niet meer van buitenaf vanwege de dichte begroeiing overal er om heen.